

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BORDIAN, ALEXANDRU
Casa Inglezi / Alexandru Bordian. - Pitești : Paralela 45, 2018
ISBN 978-973-47-2731-5
821.135.1

EPP

ALEXANDRU BORDIAN

Casa Inglezi

roman

Copyright © Editura Paralela 45, 2018

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparalela45.ro

Editura Paralela 45

Și atunci.

Mai începem și cu sare. Vera are o întâlnire la porțile orașului vechi. Nu vrea să vorbim despre ieșirile ei. Habar nu are cum să se spele de suspiciuni. Nu vrea să mă mintă. Întâlnirea e la ora opt. O văd neliniștită. Vikenti insistă să mergem în oraș, la restaurantul lui Kogan. Și el înțelege adeveratele ei tulburări. Cum vrea să se descoatorosească de noi. Vikenti își lipește nasul coroiat de pomeții Verei.

Vrei să o vezi pe Luisa. [Vikenti află, mereu află, dar se preface idiot]

Vikenti

Da, vreau să o cunoașteți și voi, îi voi trimite o invitație.

Vera Naum

O invitație.

Vikenti

Da, dar nu pentru astăzi.

Vera Naum

Nu e neapărat, sare Vikenti, o cunoaștem pe domnișoara Beaton.

Vikenti

Nu-ți strepezi dinții în zadar.

Vera Naum

E băgăcioasă, am văzut-o.

Vikenti

Așa crezi tu.

Vera Naum

Și totuși Vera se lasă așteptată în această seară. Dar de ce se împotrivează să recunoască?

Suntem la restaurantul francez al domnului Kogan. Pe masă o vază de porțelan cu crini imperiali. Studiem cu atenție meniul. Vikenti face comanda. Ni se aduce jaleu din coadă de vacă într-un sos de algă marină acompaniat de spumă de ciuperci și parmezan prăjit. Pâinea este din făină neagră, cu chimen și diverse semințe. După jaleu, ni se aduce *foie gras* cu bucăți de trufe. Ni se toarnă vin sec de Purcari, dar alcoolul nu face parte din stihia Verei. Și la urma urmei, ce caută ea aici? Își ascunde mâinile sub masă. Continuăm ospățul cu *coquilles Saint Jacques*. Desertul este fabulos: biscuit pane umplut cu marmeladă de mandarine, servit cu pere și șerbet de mandarine.

Asta da ospăț.

Platon

Așa-i, băiete.

Vikenti

O adeverată sărbătoare a stomacului. Vera nu poate să treacă peste noi, dar să o vedem. O picătură, o pată, un cerculeț de apă și cauță isteric să-și schimbe hainele. Uneori în miezul sindrofiilor, la recepții, cinând:

Plec, uite ce am, plec.

Vera Naum

Dar e apă, e apă pură.

Vikenti

Mergeți și voi?

Vera Naum

Hai.

Vikenti

Ne întoarcem la vilă. Vera smiorcăie. Nu-și găsește portofelul.

Mă întorc după el, ne spune pe un ton agitat.

Vera Naum

N-am știut că ai portofel.

Vikenti

Unul cu bumbi de aur.

Vera Naum

Oh, cap cu țâțe.

Vikenti

Dar Vera chiar are portofel. Vikenti vrea să mergem împreună, să-i dăm o mână de ajutor. Dar ea îi reproșează grija purtată în exces.

O urmăresc mușcând dintr-o pipă fără tutun. Rătăcește printre vânzătorii ambulanți. Printre florăresele care fluieră strident.

Luisa este punctuală. Se îndreaptă spre Vera și o îmbrățișează. O oră și douăzeci de minute. Se plimbă ținându-se de mâini.

Se întoarce fără portofel, dar noi știm că îl ascunde. Un pretext stupid să nu fie bănuită.

Vikenti o face pe soțul indignat și ridică Poliția în picioare. Își coboară degetele pe sub jupoanele albe, între picioarele ei. Nu-ți fă griji, fătuca mea. Copoiii trezesc chelnerii, bucătarii și barmanii. Îi amenință:

Vă stoarcem până la zer și vă trimitem la pârnaie.

Polițiștii

Dar nimeni nu recunoaște nimic. și Vikenti devine și mai înverșunat. Ține să o învețe minte pe Vera. Să știe ce poate aduce o minciună. și își plimbă limba peste degetele ei înroșite. Șeful poliției nu se încumetă și reține toți pungașii celebri. Sunt adunați la sectorul de poliție. Aceștia dau din umeri, sunt nedumeriți, nimeni pe nimeni nu părăște.

Vikenti o aduce și pe Vera să-și declare pierderea. Să dea lămurire în scris. Despre suma de bani din portofel. Vera pășește încet, cu un halo luminos deasupra capului. Cu o alură de martiră mincinoasă, sanctificată pe nedrept.

De obicei îl țineți în poșetă? Vă amintiți ceva?

Polițiștii

Dar Vera nu mai ține minte toate astea. Pricepe ce harababură provoacă, îi tremură vocea, mâinile. Îi cere lui Vikenti să renunțe:

Nu am o avere de bani acolo.

Vera Naum

Vikenti este indulgent cu ea, dar continuă joaca. E pus rău pe glume, cu predispunere spre bluf. Dă indicații sporadice și nimici nu pune la îndoială cuvântul lui. Pe o nebună o înțelegi și o combăti cu o nebunie și mai mare. Și doar aici acești doi se potrivesc. În toate spasmele și demențele lor.

Vera continuă să mă scoată din sărite. Își acoperă fața cu o mască a disperării. Caută neîncetat portofelul cu bumbii de aur. Domnul Kogan își mustră chelnerii, le scotocește buzunarele.

Poliția, cu bale de dulăi, își continuă cercetările în stradă. La cafenelele și magazinele din vecinătate. Vânzătorii mărunți își pun zăvoarele și pleacă pe la casele lor. Nu e de găsit nici un indiciu. Sirul de prăvălii, cafenele și restaurante își sting luminile. Dar polițiștii încep groaza în miezul nopții. Îi adună și îi scutură pe toți laolaltă.

Vera îmi spune că o doare capul. Citesc pe chipul ei regretul pentru borboată. Cei de la sectorul de poliție cer detalii. Dar ea le spune că e amețită. O depășește această tensiune și răcnetele reținușilor. Sângele lor de pe dalele de piatră. Dinții săriți în crenelurile temniței. Vera nu-și amintește nimic. Ni se arată posacă. Vorbește sacadat. Plângе ca o netoată. Primește consolări și mânăgăieri nemeritate.

Mă cheamă lângă ea și ne lipim unul de altul. Pe sofa din biroul lui Vikenti. Ne învelim cu o pătură. Învolburată și cu ochii apoși. O dezmirid, și sărut fruntea adumbrată de păr și ne ia flama, aşa, încetișor.

Ce-i cu tărășenia asta? Ești nebună.

Platon

Sunt. [se burzuluiește ea]

Vera Naum

Și scuipe minciuni. [mă aplec spre fața ei]

Platon

Nu mai suge muștiucul pipei.

Vera Naum

Și, în definitiv, de ce te vânzolești așa?

Platon

Și trântește ușile de le scoate din tatâni. Cu părul vâlvoi, cu privirea ei dementă, fugă și își golește stomacul, are nevoie urgent de o cadă, să se spele de toate.

Chelnerii, bucătarii și servitoarele restaurantului Kogan sunt scoși în șuturi de la Poliție. Dar sunt aduși pungași, bande de pierde-vară, vânzători șmecheri. Poliția e nemiloasă cu ei. Le trage o papară de noapte bună. Sunt bătuți cu vergile de fier în prezența Verei. Dar ea tace, nu-și recunoaște născocirea. Și nici cei snoipiți nu au ce să spună. Un singur hoțoman recunoaște furtul unui briceag. Și atât. Ceilalți reținuți chirăie, se plâng de pe deapsă nedreaptă.

Orașul e înfierbântat și însăpăimat de furia lui Vikenti. Nimici nu îl crede. Și nici atât pe soața lui. Și le merge buhul în tot orașul.

Servitoarea găsește un colet anonim sub porțile vilei lui Vikenti. În el un portofel cu bumbi de aur. Unul cu bancnote motitolite. Dar noi știm că nu este al Verei.

Ofițerul Pisarjevski ii aduce lui Vikenti peste trei sute de mărturii. Toate din dosarul portofelului pierdut. Cincizeci și opt de martori confirmă:

Oricum, îi aduc cafea fierbinte, cu pînicăunt, fără miere. O mână pe creștet și o învelesc cu pătura. Suntem singuri, cu toate minciunile astea seci. Se diluează culorile de pe fețele noastre. Rămânem cu pete. Ai zahăr între degete, și la tălpi ai, să-ți torn apă. Doamna mea cea îngrijită cu uleiuri parfumate cea cu lapte dulce sub limbă și hainele tale au mireasma Levantului și a grădinii de rodii și de crini tu femeie lepădătură verdeșnică și dialbastă tupăpușă din laptidulci dar barbarovă cu săngerece din simț de săngerecere și zigzag bordo din gustamar de gustador de rarăneagră lepădata.

0.01

Cine zice?

PLEVE. Zic eu, ministrul de interne. Voi face cenușă din creierașii lor.

Pleve e într-o vizită neoficială la Chișinău. Se întâlnește cu elita evreiască.

PLEVE. Drăguților, Rusia nu e un leș în putrefacție. Să știți voi, să știe tinerimea, fiii și fiicele voastre pornite spre revoluții. Să fiți cuminți, că fac praf din voi. V-ați oploșit bine aici și la Odessa, nu?

Pleve îi cere lui Lovendal să găsească niște țapă ispășitori în cazul pogromului evreiesc.

PLEVE. Tarul vrea să-ți miști curul. Petiții din Britania, Franța și America, o să-mi iasă pe ochi. Scoate-ți măscăricii, curvele și fă-ți treaba. Alege, fie tu îl freci pe Vikenti, fie eu te voi freca pe tine.

Lovendal mă invită la un mic supeu oferit de metresa lui dolofană. Îmi toarnă cafea și coniac. Își toarnă suc de sfeclă roșie. Mereu suplu, în cămașă lungă, brodată cu vulturi bicefali. Face glume pe seama festinelor deșanțate de la Pronin. Vorbește calm, dar îi tremură ceașca în farfurioară. LOVENDAL. Pleve a inițiat o anchetă de urgență. A venit vremea să-l denunță pe Vikenti. Să terminăm cu el, aşa cum ne-am înțeles. Să nu-ți scape nimic, asasinarea lui Mișa Iuga, moartea lui Varlaam, pogromul. Să nu scoți nici o vorbă despre Newman, ia-o încet. Vezi tu, un caz delicat. Să nu-ți faci griji, numele tău va rămâne în umbră. Ușor, nu?

Vikenti este chemat la procuratură. Vor să-l joace pe degete, să-i spună că nu are nici o sansă. Și el să recunoască că a fost în miezul

instigărilor și uneltilor la pogromul evreilor. Să confirme fără refinere că a impiedicat poliția și armata să intervină în gloata măcelarilor. O pleiadă de anchetatori veniți din Odessa stau pe capul lui Vikenti. Ca să pară hotărâtori. Și ca să-l sfideze, aceștia îi spun că și eu voi depune mărturie împotriva lui. Dar Vikenti nu-și asumă nimic, amână întâlnirea cu anchetatorii, cere un răgaz, cere avocat. Pleve nu-i răspunde la telegramme. Vikenti mă sună și îmi vorbește pe un ton stăpânit.

VIKENTI. De ce mă denunță, băiete?

Simt cum mă duc la fund.

PLATON. Ce vrei să spui?

VIKENTI. Te tolănești pe sofalele mele, dar depui mărturii împotriva mea. Recunoaște, te rog, cu cine te lingi pe bot? Crezi că nu știi?

PLATON. Spune ce ai, nu mă lua aşa.

VIKENTI. M-au chemat de la procuratură, mi-au spus că ai ceva să le zici, despre mine.

PLATON. Da, am o invitație acolo, dar e lesne să înțelegem ce vor, ziarul, Mișa Iuga, știi tu.

VIKENTI. Încețează să-mi întinzi unt pe pâine, nu te mai ascunde. Ce ți-au făgăduit băieții pentru capul lui Vikenti?

PLATON. Vor țapi, dar eu n-am nimic cu tine, îți jur.

VIKENTI. Hai, ajunge să mă prăjești. Îți spun eu ce vor găscarii ăștia. Vor să te jupoiae și pe tine, odată cu mine. Cred că ai înghițit nada, fără să pricepi. Înainte să mergi la ei, treci pe la nenea.

PLATON. La Manikov?

VIKENTI. La Suisse.

A doua zi, ora 9:30. Procuratura mahmura și Lovendal sub ușile ei. Însotit de un labrador negru. Judecând după grimasa feței Șefului Ohranei este binedispus.

PLATON. Vasăzică m-ai scos din umbră, tataie?

LOVENDAL. Ce ai?

PLATON. Mi-ai garantat anonimat, dar lui Vikenti i-au vorbit de mine. Urzești să ne zdobești pe amândoi, dintr-o pocnitură. Asta e.

Lovendal își netezește nervos mustățile.

LOVENDAL. Voinice, firește, lăptarul își iese din minti, îl iau pe dinainte nervii, suspiciunile. Nu-ți fă griji de numele tău.

PLATON. Tu tragi de sfori, și tragi destul bine, vezi să nu-ți frigi degetele.

Cu grația lui de balerin mă apucă de brăț.

LOVENDAL. Ce-mi propui să facem? Să-l lăsăm să ne răstoarne?

Îmi eliberez mâna și îmi scutur hainele.

PLATON. Nu mai pricep cine pe cine răstoarnă, freacă, drege.

LOVENDAL. Lasă asta, nu înghiți chiar totul, fi și tu mai select cu oamenii.

PLATON. Cu oameni d-alde tine.

LOVENDAL. Dai-napoi sau cum, a?

Procurorul, un oarecare Lilin. Adie a parfum de damă de la el, dar are manierele unui adevărat gentleman. Începe cu o mică lecție despre revoluții nocive. Despre tirani care ascund adevărul. Despre secte săngheroase. Despre importanța mesianică de a lupta cu himerele aciuate în carnea imperiului. Vorbește pe un ton sobru, aproape teatral.

LILIN. Ziua.

PLATON. Ziua.

LILIN. Vasăzică colaborăți cu domnul Lovendal?

PLATON. Avem un dialog curios.

LILIN. Sunteți membru al Sutelor Negre?

Mă plăcăsești, domnule procuror-gentilom.